

ми так тільки родичам і знайомим передавали» [2]. Наталка Криничанка, яка є співачкою та авторкою пісень, має думку, що про Квітку Цісік знало дуже велика частина населення, і найголовніше «вони приймали її, тому що були «голодні» на таку пісню» [2].

Співачка мала колоритне сопрано, вона із легкістю експериментувала зі стилями: від джазу до класики, від поп-музики до оперного співу. Прихильники її голосу іноді вгадували звучання скрипки, окрім того Квітка володіла технікою поширеною у карпатських селах – так званим «білим голосом».

Квітка Цісік понад усе мріяла поїхати до України з концертним туром, але не встигла. І не вистачило часу, щоб записати свій третій альбом із колисковими. 29 березня 1998 року не доживши 5-и днів до свого 45 річчя, Кейсі скосила смертельна недуга – рак молочної залози. Нині на її честь названо вулицю у Львові, створено музей. А на Батьківщині її батька у с. Лиськи проходять музичні фестивалі на честь Квітки, але головне, що залишила по собі співачка – це її голос та пісні, що дійсно мають містичну силу: заворожують та лікують. Щорічно в США та Україні проходять поминальні служби в день її смерті і народження. На цих церемоніях промови, фотографії, відео і живе виконання її пісень виконуються прихильниками її і духу, який вона втілювала. У червні 2013 року український парламент назвав «День Квітки Цісік» культурної іконою і одним з найпопулярніших співачок в Україні. Квітка – одна з найпопулярніших українських виконавців в світі.

Цікавий факт: у сузір'ї Овна, зірка 15-ї величини носить назву «Квітка Цісік».

Список використаних джерел і літератури

1. Горностаї О. Інтерв'ю Квітки Цісік частина 1 [Електронний ресурс] / О. Горностаї // Нью-Йорк. – 1992. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.dailymotion.com/video/x8veb8>.
2. #Культурний блог: 4 квітня - день народження Квітки Цісік / україномовне інтерв'ю / спогади родичів [Електронний ресурс]. – 2020. – Режим доступу до ресурсу: https://www.youtube.com/watch?v=j-_717zWxXo.
3. Квітка Цісік - історичне повернення [Електронний ресурс]. – 2008. – Режим доступу до ресурсу: <https://life.pravda.com.ua/columns/2008/10/21/9386/>.
4. Трегубова Я. Хто така Квітка Цісік: 12 фактів про співачку [Електронний ресурс] / Я. Трегубова. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.radiosvoboda.org/a/29144578.html>.
5. Rakowicz Ed KVIТKA'S BIOGRAPHY [Електронний ресурс] / Ed Rakowicz. – 2013. – Режим доступу до ресурсу: <http://kvitkacisyk.com/about-kvitka/>.
6. Горак Р. Журавлі відлетіли : есеї про Квітку Цісік та її рід / Р. Горак. – Львів: Апріорі, 2018. – 400 с.: іл.

Науковий керівник: к.і.н, доцент Захарченко М. В.

Потапенко Р.

Національний університет харчових технологій, м.Київ

ДО СЬОМОГО КОЛІНА

За українськими народними повір'ями прийнято вважати, що обов'язково потрібно знати поіменно свій родовід до п'ятого чи навіть до сьомого коліна. Пам'ять про своїх предків була природною потребою. Триматися свого роду, оберігати сімейні традиції, реліквії, передавати їх із покоління в покоління було святим обов'язком. А тих, хто нехтував історичною пам'яттю, називали людьми «без роду, без племені».

У роботі були використані загальнонаукові, історичні методи, метод аналізу та узагальнення. Дослідження історії нашої родини ґрунтується на багатьох джерелах. По-перше, це спогади дідусів та батьків. По-друге, фотографії наших рідних різного часу. І, звичайно – документи, медалі та ордени, грамоти, вітальні і похвальні листи, які належали нашим бабусям і дідусям, і які ретельно зберігаються в родині.

Для нас сім'я – це приклад любові і тепла для дитини. Вона дає їй уявлення про доброту, моральності, культуру поведінки. У народі кажуть: «Які мати та батько – таке й дитятко». Мої батьки прості люди, викладач і інженер. За їхніми розповідями вони пережили дуже нелегкі часи «Перебудови» кінця 1980-х рр. Було величезне розчарування і у них, і у їхніх друзів. Але,

незважаючи ні на що, вони навчили нас віри в гідне майбутнє, любові до людей, сподіваючись, що все буде добре.

Як дерево тримається на корені, так і рід тримається на найстаріших його членах. Прадідусі і прабабусі, дідусі та бабусі – це жива мудрість, історія роду, досвід, отриманий від них у спадок. Це справжнє золоте надбання. На долю наших пращурів припали складні часи – Перша світова, Визвольні змагання, Голодомор, колективізація, репресії, імміграція, Друга світова.

Але всі мої предки прожили гідне життя, виховали хороших дітей, які не тільки навчилися, створили свої сім'ї, а й гідно працювали для своєї країни.

Я дуже пишаюся своїми бабусями і дідусями: учителями, які вивчили сотні дітей; лікарями, які вилікували велику кількість людей; будівельниками, завдяки праці яких постали Одеська птахофабрика та місто Теплодар.

Я думаю, що, хоча мої бабусі були в тіні своїх успішних чоловіків, вони сумлінно виконували, незважаючи на зайнятість на роботі, свої сімейні обов'язки. Ростили дітей, створювали домашній затишок і завжди були підтримкою своїм чоловікам.

Мій дідусь, Савінов Павло Андрійович, закінчив Одеський сільськогосподарський інститут з «червоним» дипломом. І це зробила людина, яка пережила колективізацію, Другу світову війну, у якій брав участь у званні молодшого офіцера Чорноморського флоту. Його диплом про освіту зберігається в нашому сімейному архіві. Я захоплююся наполегливістю, працьовитістю, прагненням йти до своєї мети свого дідуся. Це надає і мені сили йти вперед!

Це прекрасне почуття – пишатися своїми пращурами. Я абсолютно згоден з народною приказкою: «Без сім'ї і свого роду – немає нації і народу».

Література

1. Матеріали з приватного архіву родини Потапенко.

Наукові керівники: д.і.н., проф. Силка О. З., Синявська Л. І.

Романків А. М.

Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького

ІСТОРИЧНА СПЕЦИФІКА КОЗАЦЬКОГО ВІЙСЬКА: ОРГАНІЗАЦІЯ, ВІЙСЬКОВИЙ ТА СОЦІАЛЬНИЙ АСПЕКТИ, КРИСТАЛІЗАЦІЯ МОРАЛЬНИХ ЦІННОСТЕЙ

Період козаччини в українській історії – це формування нашої історичної свідомості і нашого менталітету. Ці два аспекти є головними провідниками сучасності зокрема. В свою чергу козацькі часи відзначалися суворістю життя, підпорядкуванням соціальної природі, адже навіть в той час важливим було відчуття відповідальності однієї людини перед іншою. Війна була наскрізним мотивом життя, вона диктувалася суспільно-психологічними потребами і була покликана забезпечити самоорганізацію козаків. Саме тому важливим є з'ясування становлення та розвитку козацького війська.

Козаки спершу не означали українського національного війська. До другої половини XVI ст. козаками називали людей, що ходили в степи, на влови й билися з татарами. Перші козаки-уходники були здебільшого міщани з пограничних замків та містечок. Вони не мали ніякої вищої військової організації. Зброя їх була проста: луки, списи, сокири, шаблі, а то й рушниця звичайної роботи. Охочі козакувати збиралися в одну ватагу, по кількадесят і більше людей. Самі вибирали собі старшого або отамана. Зі сильнішим ворогом до бою не ставали, а шукали слабшого необережного противника[4, с. 172].

Варто зазначити, що в ході подальшого розвитку військова організація козацтва набувала нових форм і вимірів. Зрештою за гетьмана Петра Сагайдачного ядром армії були реєстрові полки, дисципліновані, – вони надавали всьому війську тон і удержували його на